

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I., s. r. o., J.** IČO: X. právne zast. JUDr. M. C., Advokátska kancelária, s. r. o., B., IČO: X., proti žalovanému **H., a. s., P.**, IČO: X., právne zast. JUDr. E. P., advokátom, J., **o zaplatenie 49 210,42 Eur s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. decembra 2009, č. k. 9Cb 178/2000-810, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. decembra 2009, č. k. 9Cb 178/2000-810 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 08. 12. 2009, č. k. 9Cb 178/2000-810 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 49 210,42 Eur s 15% úrokom z omeškania od 11. 02. 2000 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 14 884,28 Eur na účet jeho právneho zástupcu. V odôvodnení uviedol, že žalobca (pôvodne Ž. S. R.) žalobou podanou na súd dňa 05. 06. 2006 navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 1 482 513,-- Sk (49 210,42 Eur) spolu s 15% úrokom z omeškania od 11. 02. 2000 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania, a to z dôvodu nezaplatených dopĺňujúcich poplatkov za prestoj vozňov, vyúčtovaných v zmysle príslušných ustanovení Dohody SMGS faktúrami č. 13260105, č. 13260106 a č. 13260107, vystavenými dňa 26. 01.2000. Uviedol, že k prestoju vozňov na tratiach Ž. v Č. N. T. došlo v dôsledku odmietnutia ich prevzatia Ž. U. z dôvodu neodsúhlasenej prepravy.

Krajský súd Trenčín po vykonanom dokazovaní a zistení skutkového stavu veci dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a rozsudkom zo dňa 03. 10. 2003, č. k. 9Cb/178/2000-351

žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania s odôvodnením, že žalobca nepredložil v konaní žiadne dôkazy o zavinení žalovaného pri zdržaní vagónov v železničnej stanici Č. N. T.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd na odvolanie žalobcu uznesením zo dňa 07. 03. 2005, č. k. 5 Obo/9/2004-390 zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že nebol náležite zistený skutkový stav nielen ohľadne dôvodu zadržania zásielky, ale aj z dôvodu jej následného prepustenia na územie U. Zároveň pripustil zmenu v osobe žalobcu z dôvodu postúpenia žalovanej pohľadávky na spoločnosť C., spol. s r.o.

Krajský súd Trenčín po doplnení dokazovania oboznámením sa s listinnými dôkazmi a výsluchom svedkov opätovne dospel k záveru o neopodstatnenosti žaloby a rozsudkom zo dňa 08. 09. 2006, č. k. 9Cb 178/2000-454 zamietol žalobu. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 31. 01. 2008, č. k. 3 Obo/289/2006-504 opätovne zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie po tom, čo dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vychádzal zo zistenia, že vagóny s prepravovanými zásielkami odmietla prevziať U. Ž. podľa všeobecných zápisníc založených v spise z dôvodu neodsúhlasenej prepravy a vozne boli následne odstavené v železničnej stanici Č. N. T. v súlade s pokynom žalovaného ako prepravcu. Konštatoval, že hoci predmetný záväzkový vzťah, vrátane zodpovednosti žalovaného, sa upravuje Dohovorom o medzinárodnej železničnej preprave tovaru SMGS, súd prvého stupňa právo žalobcu a postup jeho predchodcu a tiež postup žalovaného pri vzniku prepravnej prekážky neposudzoval v zmysle tejto právnej úpravy, preto záver prvostupňového súdu o nedôvodnosti práva žalobcu a o nedostatku zodpovednosti žalovaného za prestoj vozňov je nesprávny a predčasný. Za nesprávny tiež považoval jeho záver o nezavinení prestoja vozňov žalovaným. Zdôraznil, že pojem neodsúhlasená preprava nemožno bez ďalšieho stotožňovať s pojmom prepravy neplánovanej, teda zavinennej Ž., a bez doplnenia dokazovania nemožno vyvodit' ani záver o splnení si všetkých povinností zo strany žalovaného v súvislosti s prepravou tovaru. Aj keď žalovaný predložil Licenciu č. B31999 zo dňa 07. 10. 1999, ktorá mala byť podkladom povolenia tranzitu zásielky cez územie U., nemožno bez ďalšieho konštatovať, že táto licencia sa vzťahovala aj na zadržané vozne, lebo

žalovaný v spornom období prepravoval tovar viažuci sa k tejto licenci vo viacerých vlakových súpravách.

Krajský súd v Trenčíne, viazaný v zmysle ust. § 226 O. s. p. právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu rozhodol napadnutým rozsudkom, v ktorom rozhodnutí uviedol, že medzi účastníkmi spornou bola otázka zodpovednosti za prestoje vozňov, resp. posúdenie, či si žalovaný ako odosielateľ a Ž. (predchodca žalobcu) ako prepravca splnili všetky podmienky pre plynulú prepravu zásielky cez územie S. a územie U., vyplývajúce im z Dohody o medzinárodnej železničnej preprave tovaru (SMGS). Súd dospel k záveru, že po vzniku prepravnej prekážky a po podaní správy žalovaným ako odosielateľom, ako má prepravca (Ž.) s tovarom naložiť, Ž. postupovali v súlade s pokynom žalovaného a zásielku pozdržali v železničnej stanici Č. N. T. až do jej prepustenia na územie U.. Výdavky vzniknuté v súvislosti s prepravou prekážkou - poplatky za prestoj vozňov, boli Ž. S. oprávnené účtovať v zmysle čl. 21 § 7 Dohody SMGS v nadväznosti na čl. 15. Súd vyhodnotil obranu žalovaného, ktorý argumentoval predložením všetkých potrebných listín na vykonanie prepravy vrátane platnej tranzitnej licencie a čestného vyhlásenia svojho obchodného partnera L. A. T. Ltd o pripravenosti U. Ž., za právne bezvýznamnú vo vzťahu k povinnosti znášať dôsledky v súvislosti so vznikom prepravnej prekážky. Ž. (predchodca žalobcu) sa totiž pri vzniku prepravnej prekážky spravovali výslovne pokynom žalovaného o zadržaní vozňov na hraničnom prechode v železničnej stanici Č. N. T., pričom žalovaný nepredložil v súdnom konaní žiadne dôkazy preukazujúce akékoľvek pochybenie Ž. ako prepravcu pri vykonávaní spornej prepravy. Keďže spôsob vyčíslenia a výška žalovanej pohľadávky inak neboli sporné, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 49 210,42 Eur spolu s 15% ročným úrokom z omeškania od 11. 02. 2000 do zaplataenia, uplatneným v súlade s ust. § 369 a § 502 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase vzniku omeškania. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, žalobu zamietnuť a uložiť povinnosť žalovanému nahradiť trovy konania. Uviedol, že otázku zodpovednosti za prestoje vozňov, t. j. určenie, kto je zodpovedný za prestoje vozňov a posúdenie, či žalovaný resp. Ž. S. R. (predchodca žalobcu) splnili všetky podmienky pre plynulú prepravu zásielky cez územie S. R. na územie U., prvostupňový súd

nesprávne v konaní posúdil, a preto vydal nesprávne rozhodnutie. Zdôraznil, že úprava cezhraničnej železničnej dopravy medzi S. R. a U. vyplýva zo zásad Dohody o medzinárodnej železničnej preprave tovaru SMGS, ktorá je záväzná pre odovzdávajúcu Ž. S. R.), ako aj pre preberajúcu Ž. (U. Ž.) a ich pracovníkov. „Všeobecnú zápisnicu“ v zmysle pokynov SMGS, konkrétne čl. 50.5 vyhotovuje preberajúca Ž. a nie pracovník odovzdávajúcej Ž. V tomto prípade preto došlo k flagrantnému porušeniu nielen interných predpisov, ale aj medzinárodných dohôd, ktorými je Ž. viazaná. Predložené „všeobecné zápisnice“, odhliadnuc od toho, že boli vyhotovené nepríslušnou stranou, podľa žalovaného nespĺňajú ani minimálne požiadavky kladené na ich obsah a náležitosti. Na základe takto neodborného, nedostatočného a zavádzajúceho postupu Ž. S. R. bol uvedený žalovaný ako odosielateľ do omylu tým, že ho zamestnanci Ž. len telefonicky urgovali, aby urýchlene zariadil prevzatie vozňov, ktoré neboli prijaté U. stranou. Žiadnu zásielku, a už vôbec nie nebezpečný tovar - strelivo, však nemožno presúvať po tratiach bez dopravcom vopred naplánovanej prepravy. Preto na výslovnú požiadavku zamestnancov Ž., žalovaný žiadal o odstavenie vagónov na stanici v Č. N. T. a snažil sa problém riešiť, aj keď si nebol vedomý porušenia žiadnych vnútroštátnych ani medzinárodných predpisov, čo bolo podľa žalovaného aj potvrdené, pretože žiadne doklady nebolo potrebné Ž. neskôr predkladať. Skutočnosť, že žalovaný požiadal o zadržanie vozňov na tratiach Ž., sa stalo jediným argumentom súdu vo veci rozhodnutia v prospech žalobcu. Uvedené však podľa odvolateľa nemožno chápať ako priznanie si zodpovednosti za prepravnú prekážku. Svedčí o tom i to, že v celom konaní nebolo preukázané, že by žalovaný spôsobil prepravnú prekážku, pretože vozne následne, bez ďalšieho prešli na územie U.

Odvolateľ ďalej zdôraznil, že z dôvodu množstva nábojov bola preprava rozdelená do viacerých transportov. Z toho bolo dňa 28. 10. 1999 cez slovensko-ukrajinskú hranicu prepustených prvých 26 vagónov bez problémov. Bez toho, aby spoločnosť H., a. s. (žalovaný), riešiaci v spolupráci so svojím obchodným partnerom vzniknutú situáciu, dodala ďalšie doklady, boli v nasledujúcich dňoch prepustené aj ďalšie vagóny. Tento fakt podľa odvolateľa jednoznačne a nevyvrátiteľne potvrdzuje, že k pochybeniu nedošlo na strane žalovaného, ale na strane predchodcu žalobcu, ktorý nenaplánoval prepravu tak, ako sa zaviazal v zmluve uzavretej so žalobcom. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na výpoveď svedka A. T., toho času zamestnanca Ž. S. R., ktorá výpoveď potvrdzuje, že k neprepusteniu vozňov na územie U. došlo v dôsledku nenaplanovania prepravy tovaru a teda, že sám

predchodca žalobcu zavinil prestoj vozňov (zápisnica z pojednávania zo dňa 18. 11. 2005). Odvolateľ má za to, že Ž. S. R. od momentu prevzatia dodávky tovaru zodpovedajú za riadne a včasné doručenie a nemôžu si účtovať „stojné“, ktoré nezapríčinil žalovaný. Ak bola predmetná zásielka vrátená späť bez toho, aby príslušné orgány štátnej správy Slovenskej republiky alebo U. žiadali doplnenie alebo odstránenie nedostatkov, tak jediným dôvodom ostáva, že transport nebol vopred naplánovaný Ž. S. R. v kooperácii s U. Ž. Odvolateľ uviedol, že nenaplánovaná preprava korešponduje s termínom neodsúhlasená preprava, t. j. keď Ž. nenaplánovali prepravu, U. strana takúto prepravu neodsúhlasila, a v tomto je zodpovednosť právneho predchodcu žalobcu.

Odvolateľ v odvolaní ďalej uviedol, že žalobca v konaní nesprávne poukazoval na čl. 12 SMGS, ktorý článok sa vzťahuje na prípad, ak by zásielku prevzal nie U. partner, alebo adresát zásielky, ktorým má byť obchodný partner žalovaného (prijemca) podľa nákladného listu. Podľa odvolateľa nie je možné používať všeobecnú terminológiu v takých právnych vzťahoch (a prvostupňový súd tak robí), kde jednotlivé inštitúty sú upravené medzinárodnými dohodami, ktorých obsah presne určuje, práva povinnosti jednotlivých subjektov. Taktiež nie je možné zamieňať jednotlivé činnosti a oprávnenia príslušných orgánov zmluvných strán vykonávajúcich pohraničné kontrolné operácie a zamieňať vývoz tovaru s tranzitom, zatiaľ čo vývoz tovaru sa v tomto prípade uskutočnil z územia S. v súlade s platnými colnými predpismi, tranzit cez územie U. sa uskutočňuje podľa U. colných predpisov.

Žalovaný nesúhlasí s tvrdením predchodcu žalobcu, že si sám zabezpečoval všetky úkony v súvislosti s prepustením vozňov cez U. Zo skutkového stavu vyplýva, že k uzavretiu prepravnej zmluvy došlo na území S. a tovar bol prepustený do režimu vývozu S. colnými orgánmi (Jednotná colná deklarácia). Pretože tovar bol prepustený do režimu vývozu, podľa odvolateľa nemôže byť sporné, že boli splnené podmienky na jeho prepustenie. Potvrdené colné vyhlásenie (JCD) je rozhodnutím v colnom konaní podľa ust. § 81 ods. 5 zákona č. 180/1996 Z. z. (ďalej iba „Colný zákon“), podľa ktorého, ak je colným orgánom v colnom konaní potvrdené colné vyhlásenie, stáva sa toto vyhlásenie rozhodnutím v colnom konaní. Zo skutkového stavu je zrejmé, že JCD, ktorá je rozhodnutím v colnom konaní, potvrdzuje, že tovar bol prepustený do režimu vývozu, a to v súlade s ust. § 174 a § 175 Colného zákona, podľa ktorého colný orgán prepustí tovar na vývoz s podmienkou, že tovar vystúpi do zahraničia v rovnakom stave a za rovnakých podmienok, aké platili v čase

prijatia colného vyhlásenia na vývoz. Colný orgán môže ustanoviť lehotu, v ktorej musí tovar vystúpiť do zahraničia. Zásielku predchodca žalobcu prepravoval cez štátnu hranicu v zmysle prepravnej zmluvy a podľa ust. § 42 Colného zákona ho bol povinný predložiť pohraničnému colnému úradu. Podľa citovaného ustanovenia osoby, ktoré prepravujú tovar cez štátnu hranicu, sú povinné pohraničnému colnému orgánu tovar prihlásiť a predložiť spolu s dokladmi, ktoré sa vzťahujú na tovar. Odosielateľ po tom, čo odovzdá tovar Ž., už nerobí žiadne úkony. Ž. bola povinná predložiť túto zásielku colným orgánom. Preto nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaný zabezpečoval všetky úkony pri preprave na U.

Z hľadiska právneho posúdenia vecí je podľa odvolateľa zrejmé, že Ž. nič nebránilo tomu, aby predložila zásielku aj s dokladmi, ktoré ju sprevádzali aj U. colným orgánom. Žiadny právny predpis, neoprávňuje Ž. skúmať správnosť a úplnosť priložených dokladov k nákladnému listu. Postup pri odovzdávaní vlakov na železničnom hraničnom priechode s U. je upravený viacerými dohodami a je stanovený aj celý technologický postup, upravujúci presné postupy jednotlivých zložiek, zabezpečujúcich prepravu tovaru cez štátne hranice. Odvolateľ preto navrhuje, aby odvolací súd žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec v rozsahu podľa ustanovenia § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní napadnutého rozsudku v medziach dôvodov uvedených v odvolaní, dospel k záveru, že sú splnené predpoklady pre jeho zrušenie.

Z podaného odvolania vyplýva, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu došlo podľa žalovaného tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto tento súd vydal nesprávne rozhodnutie.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov

nevyplnili alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplnili z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Žalobca (pôvodne Ž. S. R.) sa žalobou, podanou na súde dňa 05. 06. 2000 domáha voči žalovanému zaplata 1 482 513 Sk (49 210,42 Eur) spolu s 15% úrokom z omeškania od 11. 02. 2000 do zaplata a nahradenia trov konania, a to z dôvodu nezaplatených doplňujúcich poplatkov za prestoj vozňov, vyúčtovaných v zmysle príslušných ustanovení Dohody SMGS faktúrami č. 13260105, č. 13260106 a č. 13260107, vystavenými dňa 26. 01. 2000. Vagóny s prepravovanými zásielkami počas trvania ich prepravy odmietli prevziať Ž. U. z dôvodu neodsúhlasenej prepravy, ktorý dôvod je uvedený i vo všeobecných zápisniciach založených v spise. Z uvedeného dôvodu došlo k prestoju vozňov na tratiach Ž. v Č. N. T., ktoré vozne boli odstavené so súhlasným pokynom žalovaného.

Zo spisu je zrejmé, že pri preprave zásielky došlo k vzniku prepravnej prekážky, ktorá prekážka znemožnila pokračovať v preprave zásielky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky odkazuje na Dohodu o medzinárodnej železničnej preprave tovaru (skratka SMGS), ktorým sa vzťah účastníkov konania spravuje.

Podľa čl. 21 § 1 SMGS, ak sa pri preprave v odosielacej stanici alebo v stanici na ceste vyskytne prekážka, Ž. rozhodne, či treba požiadať odosielateľa o riešenie vzniknutej situácie, alebo či je účelnejšie prepraviť tovar do stanice určenia po inej prepravnej ceste. Ž. je oprávnená vybrať dovoznú za zmenenú prepravnú cestu a uplatniť zodpovedajúcu predĺženú lehotu okrem prípadov, kedy je vina na nej samotnej.

Ak nie je k dispozícii iná prepravná cesta, ak nemožno v preprave pokračovať z iných dôvodov, alebo ak vznikne prekážka pri dodaní tovaru, vyrozumie stanica, v ktorej prekážka vznikla, neodkladne telegraficky odosielateľa prostredníctvom odosielacej stanice a požiada ho o návrh riešenia. Pritom oznámi odosielateľovi všetky potrebné údaje, ktoré má k dispozícii (čl. 21 § 2 SMGS).

Podľa čl. 21 § 7 SMGS, ak počas prepravy alebo pri vydaní tovaru vznikne prepravná prekážka alebo prekážka pri dodaní, zavinená odosielateľom alebo prijímateľom, musia sa Ž. uhradiť všetky výdavky, ktoré jej vznikli zdržaním počas prepravy alebo pri dodaní. Ak vznikla prepravná prekážka alebo prekážka pri dodaní bez zavinenia odosielateľa alebo prijímateľa, musia sa Ž. nahradiť všetky výdavky, ktoré vznikli tým, že odosielateľ alebo prijímateľ na vyžiadanie Ž. v súvislosti s prepravnou prekážkou alebo prekážkou pri dodaní nedal žiadne návrhy v lehotách stanovených v § 3 (do 8 dní, pri ľahko skazitelnom tovare do 4 dní) tohto článku alebo ak ním daný návrh nemožno uskutočniť. Ak vznikne prekážka v odosielacej stanici alebo v stanici určenia, účtujú sa poplatky podľa vnútroštátnych predpisov a taríf platných na týchto Ž. Ak vznikne prekážka na tranzitných Ž., účtujú sa poplatky podľa tranzitnej tarify používanej zúčastnenými Ž. na príslušnú medzinárodnú prepravu; ak však v tranzitnej tarife na takéto prípady nie sú uvedené poplatky, vyúčtujú sa podľa vnútroštátnych predpisov a taríf platných na príslušnej tranzitnej Ž. Všetky horeuvedené výdavky sa zapisujú do nákladného listu a vyberú sa od odosielateľa, prijímateľa alebo platiteľa (špeditárskej organizácie, obchodného agenta a pod.) v závislosti od toho, kto z nich realizuje platbu prepravného v súlade s článkom 15 tejto Dohody.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia, ako aj čl. 15 SMGS upravujúci platenie prepravného a preskúmaním nákladných listov, ktoré listy sú založené v spise, Najvyšší súd Slovenskej republiky zisťuje, že prepravné po Ž. hradí žalovaný, t. j. H., a. s., P., IČO: X. V danom prípade prepravy došlo k vzniku prepravnej prekážky, ktorá prekážka bola neodkladne odosielateľovi (žalovanému) prostredníctvom odosielacej stanice oznámená a žalovaný bol požiadaný o návrh riešenia. Žalovaný požiadal o pozdržanie vagónov v železničnej stanici Č. N. T. do dňa 02. 01. 1999, kedy predpokladal vyriešenie situácie. Odvolací súd pri tejto skutočnosti poznamenáva, že vzhľadom na vzniknutú situáciu žalovaný inú možnosť ani nemohol zvoliť, nakoľko predmetom zásielky boli strelivá, ktorých preprava podlieha osobitnému režimu.

V súvislosti so vznikom prepravnej prekážky odvolací súd uvádza, že vagóny s prepravovanými zásielkami počas trvania ich prepravy odmietli prevziať Ž. U. z dôvodu neodsúhlasenej prepravy. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 31. 01. 2008, č. k. 3 Obo 289/2006-504, ktorým uznesením opätovne zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, okrem iného zdôraznil, že pojem

neodsúhlasená preprava nemožno bez ďalšieho stotožňovať s pojmom prepravy neplánovanej, teda zavinenej Ž., a bez doplnenia dokazovania nemožno vyvodit' ani záver o splnení si všetkých povinností zo strany žalovaného v súvislosti s prepravou tovaru.

Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 08. 12. 2009 vyplýva, že súd prvého stupňa okrem iného zistil, že tranzitná licencia nebola predložená slovenskej strane žalovaným, ale bola predložená zo strany U., ktorú skutočnosť právny zástupca žalovaného spresnil tým, že tranzitná licencia bola predložená S. Ž. dňa 11. 10. 1999, t. j. pred odoslaním prvej zásielky vagónov. Žalovaný má za to, že si tým splnil všetky povinnosti v súvislosti s prepravou tovaru.

Napriek skutočnosti, že súd prvého stupňa postupoval v intenciách uznesenia odvolacieho súdu, neobjasnil príčinu vzniku prepravnej prekážky, ktorú skutočnosť je možné zistiť dopytom na Ž. U. Informácia z U. strany je spôsobilá objasniť nielen príčinu vzniku prepravnej prekážky, ale aj prípadné zavinenie právneho predchodcu žalobcu (Ž.) či žalovaného. Z obsahu čl. 21 § 7 SMGS, na ktorý článok súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odkazuje, totiž vyplýva, že Ž. sa musia uhradiť všetky výdavky vzniknuté zdržaním počas prepravy iba v tom prípade, ak prekážka je zavinená odosielateľom alebo prijímateľom. Keďže predchodca žalobcu a žalovaný postupovali pri riešení vzniknutej situácie (prepravnej prekážky) podľa čl. 21 SMGS, ktorý článok vyžaduje zavinenie, je potrebné toto zavinenie preukázať a následne vyvodit' zodpovednosť úhrady za prestoj vozňov.

Vzhľadom na uvedené zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne o trovách celého konania.

Podľa § 226 O. s. p. je pre Krajský súd v Trenčíne, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. februára 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová